

Sygn. akt II AKa 237/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. E. R. po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 r.

sprawy

T. W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt **XI Ko 437/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. III w ten sposób, że zasądzone odszkodowanie podwyższa do kwoty 59.816 (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset szesnaście) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 237/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sąd Okręgowego w Gdańsku z 27.05.2020r. w sprawie XI Ko 237/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do wysokości zasądzanego
odszkodowania i zadośćuczynienia**0.11.3.2. Podniesione zarzuty**

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		T. W.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	T. W.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów
--	--	--

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzut	
	<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy</p> <p>1. obraza przepisów postępowania tj. art.7 KPK w zw. z art.410 KPK i przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie przy ustalaniu należnej Wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia:</p> <p>a. faktu, iż w jednostce penitencjarnej Wnioskodawca nie tylko nie był leczony prawidłowo, lecz zarówno diagnoza, jak i leczenie były całkowicie nieprawidłowe, co przede wszystkim spowodowało znaczne i nieodwracalne pogorszenie stanu zdrowia Wnioskodawcy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oraz przysporzyło Wnioskodawcy całkowicie zbędnych cierpień na skutek licznych skutków ubocznych związanych z przyjmowaniem niewłaściwych leków i brakiem wsparcia terapeutycznego;	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
b. doznawanych przez Wnioskodawcę realnych i uzasadnionych obaw o własne zdrowie i życie, m.in. na skutek śmierci współosadzonego, przy jednoczesnym braku pomocy ze strony funkcjonariuszy służby więziennej w sytuacjach, w których Wnioskodawca tej pomocy potrzebował;	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
c. rozmiaru doznanego przez Wnioskodawcę uszczerbku na zdrowiu, w szczególności zdrowiu psychicznym, który ma charakter trwały i nieodwracalny, a który nie miałyby miejsca, gdyby nie niesłuszne skazanie Wnioskodawcy.	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
2. obraza przepisów postępowania tj. art.322 KPC w zw. z art.558 KPK poprzez zasądzenie na rzecz Wnioskodawcy odszkodowania w kwocie nieuwzględniającej wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności kwalifikacji Wnioskodawcy zapewniających powodzenie jego planów zawodowych i możliwości rozwijania działalności również za granicą, bez ograniczeń czasowych w ciągu roku kalendarzowego, a także trwały charakter uszczerbku na zdrowiu Wnioskodawcy wykluczający go z możliwości wykonywania niektórych prac i zawodów;	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
3. obrazę przepisów postępowania tj. art.7 KPK w zw. z art.410 KPK i przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez:	# częściowo zasadny
	# niezasadny
a. dokonanie dowolnych ustaleń w zakresie hipotetycznych kosztów	

utrzymania, jakie Wnioskodawca ponosiłby będąc na wolności;

b. uznanie za niewiarygodne zeznań świadków B. W. i E. W. oraz Wnioskodawcy w zakresie dochodów osiągniętych przez Wnioskodawcę bezpośrednio przed zatrzymaniem, a także przyczyn jego obecnego odizolowania od znajomych, a w konsekwencji dokonanie dowolnych ustaleń w tym zakresie;

c. pominięcie przy ustalaniu utraconych przez Wnioskodawcę zarobków jego możliwości zarobkowych w ciągu całego roku kalendarzowego, także poza sezonem kitesurfingowym w Polsce oraz pominięcie skonkretyzowanych planów zawodowych Wnioskodawcy, których duże prawdopodobieństwo powodzenia potwierdza znajomość języka angielskiego w chwili zatrzymania oraz wysokie kwalifikacje instruktorskie Wnioskodawcy;

d. przyznanie Wnioskodawcy odszkodowania za okres 10 miesięcy po opuszczeniu jednostki penitencjarnej w wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia, podczas gdy w tym okresie przypadało co najmniej 5 miesięcy sezonu kitesurfingowego, w którym to Wnioskodawca mógłby osiągać zarobki w wysokości przynajmniej 5000 zł miesięcznie, i to świadcząc usługi wyłącznie na terenie kraju.

4. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż:

a. Wnioskodawca wyłącznie w trakcie tzw. sezonu kitesurfingowego osiągał i mógłby osiągać zarobki na poziomie 5000

zł, podczas gdy z uwagi na znajomość języka angielskiego oraz wysokie kwalifikacje instruktorskie Wnioskodawca świadczył i w dalszym ciągu mógłby świadczyć usługi również za granicą, poza sezonem kitesurfingowym w Polsce, co potwierdziły jednoznacznie zeznania rodziców Wnioskodawcy, którym w tym zakresie Sąd nie odmówił wiarygodności, a jednocześnie był osobą pracowitą i przedsiębiorczą;

b. Wnioskodawca poniósł długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym, podczas gdy uszczerbek na zdrowiu Wnioskodawcy, tak fizycznym, jak i psychicznym, ma charakter trwały i nieodwracalny;

c. to rodzice Wnioskodawcy nie informując innych osób o chorobie Wnioskodawcy przyczynili się do jego obecnego odseparowania i odsunięcia od grona znajomych i dalszej rodziny, podczas gdy jest to wyłącznie skutek izolacji penitencjarnej i nieprawidłowego leczenia Wnioskodawcy;

d. Od przyznanego Wnioskodawcy odszkodowania należy odliczyć koszty utrzymania, jakie zostały zaoszczędzone w majątku Wnioskodawcy na poziomie 20 % jego możliwości zarobkowych, podczas gdy brak jest jakichkolwiek podstaw do dokonania przedmiotowej kalkulacji oraz odliczenia.

Apelacja prokuratora

Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na tym, że Sąd zasądził od Skarbu Państwa kwotę 450.000 zł. tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami

	<p>od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (pkt I wyroku) oraz zasądzenia kwoty 46.880 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (pkt III wyroku) argumentując, iż biorąc pod uwagę stan faktyczny sprawy oraz dyspozycję przepisów art.445 § 1 k.c. oraz art.552 k.p.k. kwota ta jest odpowiednia w sytuacji, gdy z analizy akt sprawy, w szczególności okolicznościami związanymi z pozbawieniem wolności, pobytem w jednostce penitencjarnej i doznanymi krzywdami, jak i fakt braku możliwości rzeczywistej weryfikacji szkody materialnej poniesionej przez wnioskodawcę biorąc pod uwagę, iż zarabiał wykonując prace dorywcze i bezumowne wynika, iż kwoty te są rażąco zawyżone.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy</p> <p>Ad. 1. a) Wbrew twierdzeniom skarżącego, są nie tylko nie pominął żadnej z okoliczności dotyczących zdrowia wnioskodawcy a mającej wpływ na wysokość zasądzonego mu zadośćuczynienia ale przydał każdej z nich należyłą wagę. W szczególności zwrócił uwagę na błędy diagnostyczne i związany z nimi brak odpowiedniego leczenia a w konsekwencji trwałe upośledzenie funkcjonowania wnioskodawcy (str.15, 27 uzasadnienia wyroku). W wywiedzionym środku odwoławczym skarżący nie wskazał w tym zakresie okoliczności, które</p>		

nie zostałyby uwzględnione przez Sąd okręgowy.

Ad. 1. b) Sąd okręgowy uwzględnił również podnoszone w apelacji wniesionej na korzyść wnioskodawcy okoliczności dotyczące warunków w jakich przebywał w jednostce penitencjarnej w powiązaniu ze schorzeniem na które cierpiał. (str.10, 15, 26, 28 uzasadnienia wyroku). Również i w tym zakresie apelujący nie uzasadnił zarzutu podnosząc jedynie (co, jak wyżej wskazano nie polega na prawdzie), że Sąd pominął te okoliczności). Nie tylko bowiem ich nie pominął ale również przydał im należyłą wagę przy kształtowaniu należnego zadośćuczynienia.

Ad. 1. c) Sąd I instancji należycie rozważył również kwestię uszczerbku na zdrowiu psychicznym jakiego doznał wnioskodawca na skutek pozbawienia go wolności. Za w pełni wiarygodną uznał opinię biegłego psychiatry wydaną w sprawie (str.14-15 uzasadnienia wyroku). Biegły stwierdził, że objawy chorobowe u wnioskodawcy są przewlekłe i w perspektywie kilku lat będą znacznie nasilone. Nie wskazał jednak, że mają one charakter trwały, gdyż to zależy od biologii samej choroby (k.119 akt sprawy). Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że mają one charakter trwały i nieodwracalny. Nie zmienia tego podnoszona przez skarżącego ale dostrzeżona również przez Sąd okręgowy (str.27 uzasadnienia wyroku) okoliczność, że wnioskodawca nie będzie wieść życia zbliżonego do tego jakie prowadził przed pozbawieniem go wolności. Zostało to w należyтым stopniu uwzględnione

przy orzekaniu kwoty należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia.

Ad. 2) Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art.322 kc i art.558 kpk. Sąd w oparciu o art.558 kpk zastosował art.322 kc przy określaniu wysokości odszkodowania należnego wnioskodawcy (str.20 uzasadnienia wyroku).

Podnoszenie zarzutu nieuwzględnienia przy szacowaniu wysokości zadośćuczynienia perspektyw zawodowych wnioskodawcy zdaje się wskazywać na brak zapoznania się skarżącego z częścią motywacyjną zaskarżonego orzeczenia. Na jego str.27 Sąd Okręgowy wskazał bowiem, że określając wysokość zadośćuczynienia miał na względzie to, że wnioskodawca najprawdopodobniej nie znajdzie satysfakcjonującej pracy. W swych rozważaniach poszedł wręcz dalej niż pełnomocnik w swej apelacji wskazując, że najprawdopodobniej nie będzie uprawiał sportów i nie zwiąże się z kobietą. W ocenie Sądu Apelacyjnego dwie ostatnie kwestie wydają się nieco dowolną interpretacją Sądu Okręgowego ale jest to interpretacja ze wszech miar korzystna dla wnioskodawcy, skutkowała bowiem zwiększeniem kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia.

Ad. 3. a) Aprobata Sądu odwoławczego zyskało również odliczenie przez Sąd Okręgowy od kwoty zasądzzonego odszkodowania za czas kiedy wnioskodawca był pozbawiony wolności, 20 % z ustalonego dochodu jaki wówczas by uzyskiwał. Jest to kwota zwyczajowo przyjęta w tego rodzaju sprawach

a skarżący nie wykazał skutecznie aby była ona zawyżona. Nadto jest to procent dochodu, który odpowiada zasadom doświadczenia życiowego. Kwestia ta będzie jeszcze przedmiotem rozważań w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W szczególności skutecznego argumentu nie może stanowić odwoływanie się do kosztów utrzymania osadzonego, skoro kwota ta odnosi się do dochodów wnioskodawcy osiągniętych na wolności, a których nie poniósł w związku z tym, że był pozbawiony wolności a wszelkie koszty jego utrzymania w tym czasie ponosił Skarb Państwa.

Ad. 3 b) Pełną aprobatę Sądu odwoławczego zyskała dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów w postaci zeznań rodziców wnioskodawcy (str.13-14 uzasadnienia wyroku). Trafnie sąd zakwestionował pełną miarodajność zeznań B. i E. W. co do wysokości rzeczywistych i potencjalnych dochodów wnioskodawcy, skoro nie mieszkał on z nimi a prowadził odrębne gospodarstwo domowe (str.14 uzasadnienia wyroku). Zgodne z zasadami logicznego rozumowania jest także stanowisko Sądu I instancji co do powodów odizolowania wnioskodawcy od znajomych (str.14 uzasadnienia wyroku). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do opinii biegłego psychiatry powołanego w rozpoznawanej sprawie. Orzekając bowiem w omawianym zakresie Sąd okręgowy oceniał również inne dowody a ocena ta żadną miarą nie może zostać uznana za dowolną. Biegły zaś nie odnosił się do tej kwestii; i słusznie, należy to bowiem do oceny sądu a omawiana kwestia wykracza poza zakres opinii

biegłego. Trafne Sąd I instancji uznał, że samotność wnioskodawcy ma swoje źródło również w ukrywaniu przez jego rodziców faktu jego choroby psychicznej. Do takich trafnych wniosków doszedł Sąd okręgowy oceniając w sposób swobodny, zgodny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego zeznania rodziców wnioskodawcy (str.13-14 uzasadnienia wyroku). Dowolne jest również twierdzenie skarżącego, że gdyby nie pozbawienie wolności wnioskodawcy to jego choroba byłaby niedostrzegalna dla otoczenia a informowanie o niej byłoby zbędne. Podkreślenia bowiem wymaga, że przed osadzeniem będącym źródłem niniejszego postępowania wnioskodawca był hospitalizowany w 2015r. a podjęte wówczas leczenie było prawidłowe i w stanie poprawy opuścił on szpital. Wówczas jednak wnioskodawca odstawił leki i doszło do niego do ataków agresji, które doprowadziły do wszczęcia postępowania karnego i błędów diagnostycznych. Wskazać w tym miejscu również godzi się, że to właśnie niemożność poradzenia sobie z zachowaniem syna w związku z odstawieniem leków i chęć pomocy jemu a tym samym i rodzinie skłoniła B. i E. W. do zgłoszenia sprawy na policję, co w konsekwencji skutkowało osadzeniem wnioskodawcy w jednostce penitencjarnej. Sąd Apelacyjny w tym miejscu podkreśla, że w pełni podziela ocenę Sąd Okręgowego co do tego, że rodzice wnioskodawcy nie ponoszą winy za stan w jakim on się obecnie znajduje ale w świetle wskazanej wyżej sekwencji zdarzeń nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że gdyby nie osadzenie w jednostce penitencjarnej, nie byłoby potrzeby informować otoczenia o

chorobie wnioskodawcy. O chorobie wnioskodawcy jako okoliczności „wstydlivej” (zatem nie tylko faktu tymczasowego aresztowania) świadczy również stanowisko jego pełnomocnika odnoszące się do skutków przesłuchania M. K. (k.66 akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez wnioskodawcę nie może przynieść odwoływanie się do emocji (ocenę własnego życia, swojego syna lub brata) a nie okoliczności obiektywnie wpływających na wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia. Odbiega to od profesjonalizmu, jakiego Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie oczekuje od adwokata reprezentującego stronę i z tego względu nie wymaga dalszego komentarza. Zasądzone na rzecz wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie zadośćuczynienie znacząco odbiega od kwot zasądzanych w tego typu sprawach; jest jednak ze wszech miar uzasadnione, nie ma jednak żadnych podstaw do jego podwyższenia a skarżący nie podniósł żadnych skutecznych argumentów na poparcie tezy, że jest ono zbyt niskie wobec okoliczności sprawy.

Ad. 3 c) Sąd Okręgowy określając kwotę należnego wnioskodawcy odszkodowania miał w polu widzenia również to, że miał on doświadczenia w szkoleniach kitesurfingowych za granicą. Słusznie wskazał jednak, że etap na jakim w chwili pozbawienia go wolności znajdował się zamiar regularnego zarobkowania w ten sposób nie pozwalał na uznanie, że winno to mieć znaczenie dla określenia kwoty należnego mu odszkodowania. Podkreślenia wymaga, że ciężar dowodu

w postępowaniu prowadzonym w oparciu o przepisy Rozdziału 58 kpk spoczywa na wnioskodawcy. Jego pełnomocnik nie przedstawił w wywiedzionym środku odwoławczym argumentów przemawiających za tym, że pozbawienie wolności wnioskodawcy spowodowało określoną szkodę w jego dochodach z tego tytułu. Za gołosłowne uznać zatem należy twierdzenie skarżącego, że zyski z pracy za granicą jako instruktor kitesurfingu były zagwarantowane. Snując rozważania o perspektywie doskonale rozwijającej się firmy wnioskodawcy skarżący zdaje się ni dostrzegać, że T. W. był poważnie chory co w połączeniu z zaprzestaniem przyjmowania leków po hospitalizacji w 2015r. (a więc jeszcze przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej) perspektyw te znacznie osłabia. Niezależnie do tego wskazać ponownie należy na rozkład ciężaru dowodu w tego typu sprawach, który obciąża wnioskodawcę. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego (str.12 uzasadnienia wyroku), że sukces szkoły kitesurfingowej był zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Odwoływanie się do braku aktywności strony przeciwnej nie może przynieść oczekiwanego przez apelującego skutku. W postępowaniu o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia nie obowiązuje zasada in dubio pro reo, a ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne zgodnie z treścią art.6 kc. Odwoływane się do braku zastosowania w tej sprawie legalnej teorii dowodów również nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów, gdyż

sąd na takiej teorii się nie oparł, oceniając dowody w sposób swobodny, zgodnie z treścią art.7 kpk. Oceniał również wszystkie dowody wskazane przez skarżącego, zarówno osobowe, jak i o charakterze dokumentarnym (str.7 apelacji). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem przynieść powołanie się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Podnoszona przez apelującego okoliczność pracy wnioskodawcy za granicą nie może przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu wobec trafnie wskazanej przez Sąd okręgowy niepewności rozwoju takiej działalności w skali i powodzeniu jakby oczekiwał tego skarżący.

Odwołując się do powołanego przez skarżącego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie (str.8 apelacji) wskazać należy, że w ocenie Sądu odwoławczego uwagi te bardziej odnosząc się do argumentacji przedstawionej w apelacji, nie zaś uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Bo to skarżący właśnie przedstawia hipotezy, odnosi się do wybiórczo wskazanych dowodów nie dostrzegając ich całokształtu.

Ad. 3 d) Zarzut ten okazał się częściowo zasadny.

Na wstępie wskazać należy na brak zasadności zarzutu dotyczącego wynagrodzenia, jakie poza sezonem kitesurfingowym osiągał wnioskodawca. Ustalenia bowiem w tym zakresie Sąd okręgowy poczynił między innymi w oparciu o informacje podane przez samego wnioskodawcę, kiedy był słuchany w sprawie w charakterze podejrzanego podał, że jego zarobki oscylowały wokół kwoty 2.000 zł.

(k. 91 akt sprawy II K 891/16 Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku).

Do uchybienia w zakresie obliczenia należnego wnioskodawcy odszkodowania przyznał się również Sąd okręgowy (str.22 uzasadnienia wyroku). Przetawione w tym miejscu rozważania i obliczenia nie są jednak w pełni trafne. Dokonując ich w toku kontroli instancyjnej Sąd apelacyjny oparł się na tych samych co Sąd okręgowy założeniach uznając je za trafne. Wnioskodawca został tymczasowo aresztowany 4 czerwca 2016r., czyli w okresie, kiedy mógł zarobkować jako instruktor kitesurfingu, co mogło trwać do końca września, czyli przez 4 miesiące. Przyjmując, że miesięcznie osiągałby z tego tytułu wynagrodzenie rzędu 5.000 zł. łącznie daje to kwotę 20.000 zł., z której należało potrącić 20% z tytułu kosztów utrzymania jakie by poniósł będąc na wolności. Od października 2016r. do marca 2017r. włącznie wnioskodawca zarobkowałby w inny wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sposób osiągając miesięczny dochód rzędu 1.920 zł. (kwota ta będzie jeszcze przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu), od tej kwoty również należało potrącić 20% tytułem kosztów utrzymania, które by poniósł gdyby nie był pozbawiony wolności. Wnioskodawca odzyskał wolność 6 kwietnia 2017r., czyli za kwiecień 2017r. kwota należnego mu odszkodowania to 1.960 zł. bez 20 % potrącenia, gdyż ponosił już wówczas koszty utrzymania na wolności. Sąd okręgowy trafnie uznał, że wnioskodawcy należy się odszkodowanie na okres 10 miesięcy po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, czyli do 6 lutego

2018r. Zatem od maja do września 2017r. włącznie, czyli w okresie, w którym zarobkowałby jako instruktor kitesurfingu, osiągałby 5.000 zł. miesięcznie, tj. łącznie 25.000 zł.; jest to również kwota należnego mu za ten okres odszkodowania, gdyż ponosił już koszty utrzymania. W okresie od października 2017r. do stycznia 2018r. włącznie zarobkowałby znowu w inny sposób osiągając miesięczne wynagrodzenie rządu 1.920 zł., bez potrącenia kosztów utrzymania.

Ad. 4 a) Sąd apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że doszło do błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie opisanym w tym zarzucie. Sąd odwoławczy odnosił się już do zarzutów w tym zakresie (zarzut w pkt. 3 c) i do nich w tym miejscu odwołuje się.

Ad. 4 b) Sąd apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że doszło do błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie opisanym w tym zarzucie. Sąd odwoławczy odnosił się już do zarzutów w tym zakresie (zarzut w pkt. 1 a) i do nich w tym miejscu odwołuje się.

Ad. 4 c) Sąd apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że doszło do błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie opisanym w tym zarzucie. Sąd odwoławczy odnosił się już do zarzutów w tym zakresie (zarzut w pkt. 3 b) i do nich w tym miejscu odwołuje się.

Ad. 4 d) Nie ma racji skarżący kwestionując podstawy do odliczenia od kwoty odszkodowania zasądzonego za okres kiedy wnioskodawca był pozbawiony wolności kosztów utrzymania, jakich nie poniósł w tym czasie. Trafnie również Sąd okręgowy ustalił je

na 20 % dochodów wnioskodawcy w danym okresie; Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu (str.6-7). Stanowisku temu nie przeczy wskazane w apelacji stanowisko komentatorów. 20 % dochodu to – w ocenie Sądu apelacyjnego – kwota która – zgodnie ze stanowiskiem skarżącego kwota odpowiadająca podstawowym kosztom utrzymania. Wskazać w tym miejscu należy, że wnioskodawca pozostawał częściowo na własnym utrzymaniu. Odliczenia na poziomie 20 % nie sposób zatem uznać za wygórowane. Wskazać również należy, że koszty utrzymania jakie zakład karny ponosił w związku z osadzeniem wnioskodawcy nie jest punktem odniesienia, co wynika choćby ze stanowiska doktryny, na które skarżący się powołuje. Wynika bowiem z niego, że punktem odniesienia są koszty utrzymania wnioskodawcy na wolności, których nie poniósł będąc osadzonym. Sprzeczne z nim jest natomiast stanowisko innego wskazanego autora – P. K., którego nie podziela Sąd Apelacyjny. Nie sposób bowiem uznać, że koszty utrzymania należy odliczać tylko wówczas, kiedy dochody osoby uprawnionej pochodziłyby z dochodów sprzecznych z prawem. Oczywistym jest bowiem, że szkoda to kwota, którą wnioskodawca utracił w związku z pozbawieniem wolności. Jeżeli nie byłby pozbawiony wolności to pozostając na własnym utrzymaniu poniósłby określone koszty, których nie poniósł. Żadną miarą nie sposób uznać aby w 20% dochodu wnioskodawcy miałyby mieścić się koszty utrzymania zakładów karnych, wynagrodzenia funkcjonariuszy i

związków zawodowych (str.10 apelacji).

Apelacja prokuratora

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do charakteru pracy będącej źródłem utrzymania oskarżonego, w szczególności dorywczy i bezumowny jej charakter. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem podstawą do zasądzenia odszkodowania w wypadku oczywiście niesłusznego pozbawienia wolności jest nawet praca „na czarno”, jeżeli jej wykonywanie przez uprawnionego zostanie udowodnione. W przedmiotowej sprawie po dokonanej w sposób swobodny ocenie dowodów prawidłowe są ustalenia Sądu Okręgowego zarówno co wykonywania pracy sezonowej jak i poza sezonem letnim jak i osiągniętych z tego tytułu dochodów.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do pierwotnie wydanej wobec wnioskodawcy opinii sądowo – psychiatrycznej. Świadczy to o braku konsekwencji skarżącego. Gdyby bowiem opinia ta byłaby trafna, to nie zaistniałyby w ogóle podstawy do uznania stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania za oczywiście bezzasadny a wykonania kary pozbawienia wolności za niesłuszną. Tego natomiast apelujący nie kwestionuje, co wynika wprost z treści wywiedzionego środka odwoławczego (str.4 apelacji).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do kwoty

zadośćuczynienia i odszkodowania zażądanej we wniosku, skoro kwoty te nie zyskały aprobaty Sądu I instancji. Podobnie jak twierdzenie wnioskodawcy, że w całym okresie objętym odszkodowaniem wnioskodawca osiągałby wynagrodzenie w wysokości 5.000 zł. miesięcznie. Kwotę tę jako podstawę odszkodowania Sąd Okręgowy bowiem przyjął w części tego okresu. Należytą wagę przy zasądzeniu odszkodowania Sąd Okręgowy przydał aktualnej otyłości wnioskodawcy wskazując na jej źródło i fakt, że uniemożliwia mu ona podjęcie pewnych uprawianych wcześniej form aktywności i zarobkowania, Skutki obecnej formy fizycznej wnioskodawcy miały również wpływ – i trafnie – na wysokość zasądzzonego na jego rzecz zadośćuczynienia.

W sposób prawidłowy sąd ocenił warunki w jakich wnioskodawca przebywał w jednostce penitencjarnej i ich wpływ na wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia. Odwoływanie się do odczuć przeciętnej osoby, która zostaje osadzona w jednostce penitencjarnej jest o tyle nietrafione, że wnioskodawca w tym czasie cierpiał na schizofrenię, co w znaczny sposób zwiększa dolegliwość przebywania w warunkach zakładu karnego.

Podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczące braku leczenia wnioskodawcy przed pozbawieniem wolności zostały dostrzeżone przez Sąd okręgowy (str.15 uzasadnienia wyroku).

Reasumując – skarżący prokurator nie przedstawił żadnych argumentów, które skutecznie zakwestionowałyby

<p>kwoty zasądzone przez Sąd okręgowy tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Odwoływanie się w szczególności do oczekiwań wnioskodawcy w tym zakresie nie może zostać uznane za skuteczne, skoro nie zostały one również podzielone przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy:</p> <p>o zmianę zaskarżanego wyroku poprzez stosowne podwyższenie zarówno kwoty odszkodowania jak i zadośćuczynienia do kwot wskazanych we wniosku.</p> <p>Apelacja prokuratora:</p> <p>o zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kwoty nie wyższej niż 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zmianę pkt III zaskarżonego wyroku "poprzez zasądzenie kwoty nie wyższej niż 20.000 zł tytułem odszkodowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy:</p> <p>Wniosek okazał się zasadny jedynie w odniesieniu do zasądzonych odszkodowania, jednak nie do kwoty postulowanej przez pełnomocnika wnioskodawcy.</p> <p>Apelacja prokuratora:</p> <p>Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie wobec braku zasadności zarzutów podniesionych przez prokuratora. Na marginesie</p>		

zatem jedynie wskazać należy, że wnioskując o zasądzenie kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 20.000 zł odszkodowania skarżący w żaden sposób nie uzasadnił żądania w zakresie takich kwot.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Wyrok poza dokonaną zmianą.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Uznanie zarzutów apelacji za niezasadne poza zakresem uwzględnionym.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Wysokość zasądzzonego odszkodowania.	
Zwiąże o powodach zmiany	

Jak w rubryce 3 niniejszego uzasadnienia.	
---	--

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Utrzymanie wyroku w pozostałej części.	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk i art.554 § 4 kpk i obciążono nimi Skarb Państwa.

1PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zasądzzonego odszkodowania i zadośćuczynienia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do wysokości zasądzonego odszkodowania i zadośćuczynienia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zasądanego odszkodowania i zadośćuczynienia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do wysokości zasądanego odszkodowania i zadośćuczynienia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana